

[J. P. Nielsen.]

Forholdet det, at 84,6 pCt. af Børnene undervistes paa Dansk og 15,4 pCt. paa Tysk. Det vil sige, at i det Aar, der er gaaet, har der været en Tilbagegang med Hensyn til de Børn, som undervistes paa Tysk, paa ca. 1 pCt. Det er sikkert et Resultat af den Ufred og Ufordragelighed, som Nazismen har ført med sig ind i den sønderjyske Befolkning, men det skal jeg sige et Par Ord om senere. Dog vilde jeg her gerne straks bemærke, at med den Baggrund, jeg her har rullet op, maa dog vist enhver give mit Ret i, at der er ingen Realitet i de Krav, som der raabes op om dernede i disse Dage, nemlig at Sønderjylland skal tilbage til Tyskland.

Jeg skulde heller ikke have taget saa meget Hensyn til de Plakater o. s. v., som er sendt ud; det er ansvarløse Personer, der har udsendt dem. Men paa Tysklands store Dag forleden sendte Overpræsident Lohse fra Slesvig et Telegram til Hitler, hvori han siger: „I Flensborg paa historisk Grund og tæt ved den ved Versailles trukne Grænse . . .“ — det er da givet, at det har en Brod mod alle os Danske, og derpaa vilde jeg gerne svare: Naar man er saa ked af det i Versailles — vi havde rimeligvis ogsaa hellere set, at det var blevet ordnet paa en anden Maade —, hvorfor gjorde Tyskland det da ikke, hvorfor gjorde Tyskland da ikke Uretten fra 1864 god igen, hvorfor opfyldte Tyskland ikke Wienerfredens § 5 og lod paa det Tidspunkt den sønderjyske Befolkning stemme om, hvorvidt den vilde tilbage til Danmark, eller den vilde høre til Tyskland? Havde Tyskland gjort det, havde vi været uden for Versaillesstraktaten, men Tyskland valgte i 56 Aar at voldføre en Befolkning, som den ingen som helst Ret havde til, thi baade folkeligt og sprogligt er Befolkningen i Sønderjylland dansk.

Jeg vil gerne sige et Par Ord om, hvad vi nu gør for vort Mindretal, fordi det er givet, og det har vi anerkendt lige siden 1920, at det har vi en Forpligtelse til: de kan dyrke den Kultur, som de har kær, nemlig tysk. Vi har i Sønderjylland 33 offentlige, altsaa kommunale Skoler med tysk Undervisningsprog. Vi har endvidere 43 anerkendte tyske private Skoler, anerkendte af den danske Stat, hvortil den danske Stat yder Tilskud. For Kalenderaaret 1936 har Staten ydet et samlet Tilskud til disse tyske Privatskoler paa 54 935 Kr. Desuden har Mindretallet Eksamensret til sit private Privatgymnasium i Aabenraa. Som bekendt har man ofte stukket os Socialdemokrater i

Skoene, at vor Undervisningsminister, afdøde Borgbjerg, gav dette Gymnasium Eksamensret. Det var nu med fuld Ret, det blev gjort, men samtidig fik Staten ogsaa Forpligtelse til som til andre private Gymnasier at yde Tilskud, og i 1936 har det tyske Privatgymnasium i Aabenraa faaet et Tilskud paa 53 666 Kr. Endelig er der fra den danske Stats Side givet et Tilskud til den private tyske Realskole i Tinglev. Den har faaet et Tilskud for 1936 paa 12 133 Kr. Ogsaa paa det kirkelige Omraade er der Adgang for Mindretallet til at benytte vore Kirker til deres religiøse Handlinger. Jeg tilføjer, at hos os er Forældrene fuldstændig frit stillede med Hensyn til, om de vil sætte deres Børn i en tysk eller i en dansk Skole. Ingen lægger dem saa meget som et Halmstraa i Vejen, og jeg gør opmærksom paa, at saadan noget som $\frac{2}{3}$ af de Børn, som gaar i de tyske Skoler, har Dansk som Hjemmesprog.

Jeg vil gerne ved denne Lejlighed sige et Par Ord om de sønderjyske Erhvervsforhold. Man vil jo gerne fra tysk Side fremstille det saaledes, som om Sønderjylland under Tyskland var et saare rigt Land og nu er blevet en ren Fattiggaard som Følge af dansk Styre. Jeg har i vore Sparekasser og Pengeinstitutter undersøgt, hvorledes Forholdene egentlig var før 1920, altsaa i tysk Tid. Jeg kan saamænd forsikre, at der var Skrig og Pine og ingen Rentabilitet i Landbruget heller dengang. Det har for øvrigt faaet sit Udtryk i en Artikel i „Hejmdal“, som den kendte Gaardejer Refslund Thomsen har skrevet. Han siger, hvad rigtigt er: Der var heller ingen Rentabilitet, men naar Gælden var naaet op til Jordskælv, kom der en ny Drejning af den tyske Toldskruer i Form af Toldforhøjelse og Eksportpræmier, og saa gik Møllen videre.

Jeg vil gentage, hvad jeg har sagt en Gang før i det høje Ting, at Danmark modtog en udpint og fattig Landsdel, og det er Danmark, der ved en fortsat Kæde af Hjelpeforanstaltninger har bragt Landsdelen paa Fode igen.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Schmidt, at Eksemplet Stollig-Affæren om Pörksen egner sig meget daarligt som et Bevis for, at der er Nød og Elendighed i Sønderjylland; det er snarere den Undtagelse, der absolut beviser, at Forholdene er bedre, thi den unge Mand var jo hjulpet af den danske Stat, men det maa jo ogsaa være den enkelte, der gør en Indsats, og Indsatsen er uhyre ringe fra den unge Mands Side. Disse Hjelpeforanstaltninger fortsættes den Dag i Dag i Sønderjylland.